

El meu primer dia de llibertat

També li preocupa la decisió que ha pres Washington de transportar centenars de terroristes a la base de la badia de Guantánamo. Malgrat que Castro encara no ha protestat públicament per aquesta nova ubicació, alguns dels seus ajudants diuen que la veu com a part d'una planificació més àmplia per part dels americans: la de reforçar la presència militar dels EUA a l'illa.

Un altre factor de motivació pot haver estat la ràbia continguda de Castro per les detencions el 2001 de cinc espies cubans, l'afer conegut amb el nom de Wasp Network. Malgrat que, segons la policia nord-americana, eren operatius de baix nivell, les condemnes que els van imposar anaven de vint anys de presó fins a la cadena perpètua. L'alliberament d'aquests agents ha esdevingut una obsessió per a Castro, i pot ser que pense que ara ja ha aconseguit alguns presoners com a moneda de canvi, si escau.

I per acabar, qui són els beneficiaris de les mesures enèrgiques de Castro? Una altra volta, només els partidaris de la línia dura a l'Havana, i els de Miami. El Cuba Liberty Council, el grup més dretà dels que conformen l'opinió pública de l'exili, ha rebutjat sovint la figura d'aquests dissidents detinguts darrerament, perquè els consideraven titelles del Govern cubà. Però ara, com a reacció contra les detencions, han demanat que se suspengués tots els viatges dels Estats Units a Cuba, tot fent-li el joc a Castro.

"És tan dolent ser un dictador?", reflexiona en veu alta Fidel Castro, davant d'Oliver Stone, cap al final del documental. Per alguna raó, el director en cap moment no aconsegueix donar-li l'única resposta legítima a aquesta pregunta: un "sí" rotund.

Autora de 'Cuba Confidential: Love and Vengeance in Miami and Havana'

© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa

Beirut, el Líban. La caiguda del règim de Saddam Hussein, encarnada metafòricament en l'enderrocament de la seua estàtua a la plaça del Paradís de Bagdad, em va omplir d'esperances.

Si el règim encara estiguera vigent, jo no hauria tingut el coratge ni tan sols de col·laborar amb aquestes poques línies, i sota el meu nom, al *The New York Times*. Malgrat que sóc un autoexiliat iraquí que ja fa dues dècades que viu a Beirut, a l'Iraq hi tinc amics i família, i hauria temut, com temien tots els iraquians, que en qualsevol moment l'aparell de seguretat de Saddam podia caure'ls al damunt.

Fins i tot en la relativa seguretat de Beirut, sempre tenia por que els anomenats diplomàtics iraquians em cridaren qualsevol dia, a qualsevol hora, per revocar-me la ciutadania i per deixar-me plantat i sense estat. Com que he treballat de periodista els darrers anys, sempre he hagut d'amagar-me darrere dels pseudònims i no he pogut revelar l'autoria dels articles que feia sobre la política del meu país.

Per tant, aquest és el meu primer pas en el primer dia del primer any de llibertat.

Però, mentre mirava com els marines americans i els ciutadans iraquians trencaven el coll a l'estàtua de Saddam, l'alegria que tenia per la futura arribada de la democràcia es barrejava amb el temor d'una possible tirania sota un govern format per membres de l'oposició iraquiana i els seus consellers americans.

No he fet costat a cap de les faccions opositores iraquianes; de fet, les menyspreo tant com menyspreo el mateix Saddam. Moltes d'aquestes figures de l'oposició són o bé musulmans radicals, o bé antics ajudants de Saddam. I també em preocupa que els administradors civils americans vagin a Bagdad per tractar els ciutadans iraquians com si foren ciutadans de segona, que és el que ha passat sovint en casos de governs colonials.

També em preocupa aquest caos en augment, a Bagdad, amb saquejos constants, i la mort, el dimarts 8 d'abril, d'un destacat clergue xiïta a Najaf.

Però no crec que pugui alçar-se cap tipus de resistència popular contra els americans a l'Iraq. (El bombardeig suïcida de Bagdad fa dos dimarts pot haver estat or-

denat pels baasistes que encara quedaven, i que desapareixeran ben aviat.) Els iraquians han estat patint o recuperant-se d'alguna guerra d'ençà del 1980, i l'últim que els agradaria és continuar veient combats.

D'altra banda, no hi tenen res a perdre. Per molt dolents que siguin els propers governants, no poden ser pitjors que Saddam. La por que ens inspirava era tan gran que, malgrat que ha desaparegut, encara em preocupa que pugui arribar aquestes línies i enviar algú a caçar-me.

Els meus col·legues no iraquians em diuen que m'enganye si crec que els americans vindran a dur-nos dies millors al meu país. Però el comandament de Jay Garner, el general americà retirat que s'encarregarà de la reconstrucció, no pot ser de cap manera pitjor que el de Saddam. Finalment, convenim que, si triem els americans, triem el menys dolent de dos mals.

I aleshores em pregunten: i què me'n dius, del suport clar i inequívoc que els Estats Units donen a Israel? No et fa desconfiar dels americans? I l'ocupació israeliana dels territoris palestins?

A totes aquestes preguntes, els conteste que els americans haurien de comprometre's a adreçar les errades del Govern israelià, amb la mateixa passió amb què es comprometen a portar la democràcia a l'Iraq. Espere que els americans completaran la recerca de la democràcia als estats àrabs, perquè si l'Iraq esdevé una democràcia mentre els altres règims encara són autocràtics, serà com plantar un lliri enmig dels cards.

La majoria volem viure en democràcia. Ara només demane als Estats Units que complequen fins al final aquesta promesa i que no afavoresquen els líders facinerosos de l'oposició de Saddam simplement perquè els han fet costat en aquest derrocament, ja que això crearia un altre Saddam.

Amb aquestes línies, pregue a l'administració i al poble americà que no deixen la feina a mig fer.

Periodista del 'The Daily Star' (Beirut)
© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa